

שלטון של השם. זהו שפתות וילן שם, כמו שאמר (שם ט) וילנו העם על משה, לשון פרעומות. ולמה? מפני כי בא השם, שהעבר ממנה נתן לעשו.

מה עשה יעקב? התחל בוכה. מיד ויקח מאبني המקום וישם מראשוני, כדי לצער נפשו. הגיעו בדרכו (שם יז) ויקחו אבן כיוצא בדרכו (שם יז) וישמו תחתיו וישב עליה.

ויקח מאبني המקום - אמר רבי יוסף, אבן אחת ממש היתה, משמע שפתות מאبني ולא אبني, כמו שאמר מבנות הבנעני, ולא אמר אלא אחת. זהו שפתות בראשית כט אשר לא תקח אשא לבני מבנות הבנעני, אחת מהן.

(ע"כ מדרש הנעלם)

רבי זירא נכנס לפניו רבי אלעזר בן ערך. מצא אותו שחי יושב, ועיינו נובעים מים, והיה מרתש בשפטותיו ובוכחה. חזר לאחוריו רבי זירא. אמר למשמו: מה זה שיושב מר ובוכחה? אמר: פעמים נכנסתי לקרב אליו, ולא יכולתי. בעודם יושבים, ראו אותו שנכנס לחדרו. עד שירד, היה קולו הוולך בבית ובוכחה.

שמע שחי אומר: אבן אבן, אבן קדושה עליונה על כל העולם, בקדשת רבונך, עתדים בני העמים להזדלzel בה ולהושיב גלמים טמאים עליך לטעמא את מקומך הקדוש, וכל הטעאות יקריבו בה. אווי לעוזם באוטו הזמן.

ירד וישב בכסא. אמר רבי זירא לשמשו: לך ואמר לו למר, אם אפנס לפניו? נכנס שמשו, אמר: הנה רבי זירא כאן. לא השגית בו, ולא הרים עיניו.

להתרעם לפניו קונו, על דאת עבר מניה הוהו שולטנא דשמעשא, הרא הוא דכתיב, וילן שם. כמה דעת אמר (שם טו כד) וילנו העם על משה, לשון פרעומות. ולמה, מפני כי בא השם, הדת עבר מניה ואתייחית לעשו.

מה עשה יעקב, התחל בוכה. מיד ויקח מאبني המקום וישם מריאשווו, כדי לצער נפשו. ביצא בדבר (שם יז) ויקחו אבן וישמו תחתיו וישב עליה.

ויקח מאبني המקום, אמר רבי יוסף אבן אחת ממש היתה. משמע דכתיב מאبني, ולא אبني. כמה דעת אמר מבנות הבנעני, ולא אמר אלא אחת. הרא הוא דכתיב, (בראשית כד ב) אשר לא תקח אשא לבני מבנות הבנעני, אחת מהן. (ע"כ מדרש הנעלם)

רבי זירא עאל קמי רבי אלעזר בן ערך, אשכחיה דהוה יתיב, ועינוי נבעין מיא, והוה מרחיש בשפוחתיה ובקci, חזר לאחורי רבי זירא. אמר לשמשה, מי הא דיתיב מר ובקci, אמר תרי זמני עיילינא לקרבא גבוי, ולא ייכלנא. עד דהוה יתיב, חמון ליה דעאל לאחריה, עד דנתה, הוה קליה איזיל בבייטה ובקci.

שמע דהוה אמר, אבן אבן, אבן קדיישא עילאה על כל עולם, בקדישתא דארך, זמני בני עממי לאותלzel בה, ולאותבא גולמי מסאBIN עלה, לסתבא אחרך קדיישא, וכל מסאBIN יקרבוין בה, ווי לעלם באהו זמן.

נחת ויתיב בסולסיגיה, אמר רבי זירא לשמשה, זיל ואימא ליה למך, אי איעול קמיה. עאל שמשה, אמר הרא רבי זירא הכא, לא אשכח ביה, ולא זקיף עינזה.